

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320201018
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8320201018.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: O. L., I.. XX.XX.XXXX, Z. T. XXXX/X, XXX XX K., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, IČO: 31 954 448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 11Csp/35/2020-54 z 8. septembra 2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku.

Priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prísúdenej sumy, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením.

2. 2.1 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzatvorili 19. novembra 2012 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorou sa veriteľ zaviazal dlžníkovi poskytnúť úver vo výške 400,- eur a dlžník sa zaviazal vrátiť veriteľovi celkovo 666,- eur v šiestich splátkach po 111,- eur. Dlžník však zaplatil veriteľovi celkovo 730,- eur. Dlžník ako žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Humenné 17. októbra 2016 domáhal voči veriteľovi ako žalovanému určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 330,- eur s príslušenstvom. Okresný súd Humenné, rozsudkom, č. k. 7Csp/101/2016-42 z 15. marca 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 330,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 330,- eur od 30. októbra 2016 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. O odvolaniach žalobcu a žalovaného proti tomuto rozsudku rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 25Co/65/2017-159 z 13. februára 2018 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a zmenil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania tak, že určil zmluvnú podmienku za neprijateľnú a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením. Rozsudok Okresného súdu Humenné v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove nadobudol právoplatnosť 22. marca 2018. Uplatnenie nároku na vydanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600,- eur žalobca odôvodnil tým, že

v predchádzajúcich konaniach musel viackrát prísť na súd a navštevoval právneho zástupcu, ktoré nesídlili v Humennom, v dôsledku čoho mal zvýšené náklady súvisiace s uplatňovaním svojich práv, čo malo dopad aj na jeho nepriaznivú životnú situáciu, keďže má maloletú dcéru, ktorá absolvovala dve operácie srdca. Okrem toho žalobca uviedol, že človek je vo všeobecnosti pred každým súdnym pojednávaním nervózny, pričom on sa zúčastnil až piatich súdnych pojednávaní, a to z dôvodu, že v inom súdnom konaní proti žalovanému, v ktorom bol mimochodom rovnako úspešný, sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku.

2.2 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázať, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 7Csp/101/2016 si žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje právo, keďže súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 330,- eur a odvolací súd vyhovel aj tej časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

2.3 Súd prvej inštancie neakceptoval námietku žalovaného, že sám žalobca konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojím podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy. Podľa názoru súdu sa žalovaný takto snaží zbaviť zodpovednosti za nekalú obchodnú prax, keďže nepostupoval s odbornou starostlivosťou, vypracovával a predkladal neprijateľné zmluvné podmienky a v zmluve o úvere neuviedol všetky náležitosti vyžadované zákonom. Žalobca ako spotrebiteľ obsah uzatvorených zmlúv v ich podstatných častiach ovplyvniť nemohol.

2.4 Súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré spôsobilo priamu finančnú ujmu spotrebiteľovi vo výške 330,- eur. Na odstránenie tohto nepriaznivého stavu musel žalobca absolvovať súdne konanie, v ktorom sa domohol úspešne práva na vrátenie týchto peňažných prostriedkov a navyše v procese odvolacieho konania sa domohol aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky koncipovanej žalovaným. Pri neexistencii kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd pri určení výšky finančného zadosťučinenia prihliadal najmä na výšku žalovaným pôvodne získaného bezdôvodného obohatenia, na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, na aktívnu a osobnú účasť žalobcu na konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 7Csp/101/2016 a na dopad súdnych konaní do osobnej sféry žalobcu a vzhľadom na všetky tieto okolnosti považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur. Táto suma predstavuje súčet pôvodného bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu vo výške 330,- eur a sumy 70,- eur, ktorú súd priznal žalobcovi ako finančné zadosťučinenie za úspech v spore o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V prevyšujúcej časti (o zaplatenie 200,- eur) súd žalobu zamietol.

2.5 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993.

2.6 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom a priznal úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 400,- eur a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci tvrdil, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, je potrebné vykladať reštriktívne a pri rozhodovaní o tom, či priznať finančné zadosťučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho - ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Zdôraznil tiež, že priznanie požadovaných peňažných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Mal za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ustanovenie § 13 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Domnieval sa, že prijatím záveru o bezúčelnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcovi bola v právnom vzťahu žalobcu a žalovaného nastolená rovnováha zmluvných strán, a preto nie je potrebné tak urobiť

ešte osobitným rozhodnutím. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň požiadal o úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného v súdom určenej lehote nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobca si uplatňuje nárok na primerané finančné zadostučinenie na základe toho, že v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 7Csp/101/2016 o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 330,- eur s príslušenstvom, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, dôkazom čoho je rozsudok z 15. marca 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 25Co/65/2017-159 z 13. februára 2018, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť 22. marca 2018. Keďže žalovanému bola v tomto konaní uložená povinnosť zdržať sa použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách a vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 330,- eur s príslušenstvom, žalobca sa následne podanou žalobou domáhal primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600,- eur.

10. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

11. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému nároku ako aj k výške priznaného zadosťučinenia za nedôvodnú. Z napadnutého rozsudku má odvolací súd za preukázané, že žalobca si úspešne uplatnil voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa, keďže súdy potvrdili nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 330,- eur s príslušenstvom a odvolací súd určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky použitej žalovaným v spotrebiteľskej zmluve, v dôsledku čoho má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybne daný.

13. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevylučujúc európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejšiu a už nezvratiteľným spôsobom.

15. V danej veci považuje odvolací súd sumu 400,- eur za primeranú rozsahu a povahe porušenia práv žalobcu, keďže porušenie práv spotrebiteľa spočívalo v bezdôvodnom obohatení žalovaného vo výške 330,- eur a v uplatnení zmluvnej podmienky, na základe ktorej bol žalobca povinný platiť žalovanému poplatky v neprimeranej výške.

16. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobca bol nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška súdom prvej inštancie priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna skutočnostiam prejednávaného prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

17. Čo sa týka odvolacej námietky žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“

následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Z odvolania žalovaného však nevyplýva žiadne nesprávne skutkové zistenie, ku ktorému by súd prvej inštancie dospel, preto sa odvolací súd ani touto námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

18. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 400,- eur zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

19. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).